

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

TREI CUVINTE, CINCI MINCIUNI

MICHEL STANOVICI

Trei cuvinte, cinci minciuni

Traducere din franceză de
DOINA JELA

978-973-0-00000-0

Cine sunt?

Este deja trei dimineța și nu reușesc să adorm. Insomniile au revenit în forță.

Nimeni nu m-a mai făcut atât de fericită! De senină! Echilibrată! Și, iată, a fost de-ajuns o seară ca șovăielile să mă invadeze din nou, să intre în ființa mea.

Ce va mai fi și de data asta! Ce voi face? Nu știi! Ce prostie să nu mai știi ce vrei, pe cine iubești, dacă iubești pe cineva! Pur și simplu!

Nu semăn cu nimeni din familia mea. Am fost întotdeauna altfel, m-am simțit întotdeauna altfel. Și altfel mă și priveau ceilalți, încă din școală. Băieții, fetele, dar și profesorii, supraveghetorii... Toți, fără excepție. Privirile se opreau asupra mea. Sunt oare nebună, visez, îmi închipui că lumea întregă doar se învâрте în jurul meu?

În scurt timp, fascinația pe care o exercit asupra celorlalți nu o să fie suficientă. Am nevoie de altceva. Am doisprezece ani, dorințe stranie. Fetele de vârsta mea nu mă înțeleg. Nici măcar cele mai „stricate“. Și asta se întâmplă pur și simplu. Nu-mi pot explica. Doar simt că se întâmplă, și atâta tot.

În mine există ceva. Percep prea bine acest „ceva“, dar nu știu încă ce este și cum este, cum ar putea fi definit.

Puține femei îmi seamănă. A trebuit să treacă mult timp până să-mi găsesc, în sfârșit, sufletul pereche...

Dar toate astea nu au nicio importanță. E numai vina lui că azi am ajuns în acest impas. Nimeni, până la el, nu m-a înțeles atât de repede, nu mi-a văzut calvarul, faptul că sunt altfel. Și ce-a făcut? Nimic! A lăsat timpul să treacă! Pur și simplu.

M-am săturat de viața asta!

Munca mea este o nălucire. De fapt, mă târăsc și vegetez cât e ziua de lungă.

Am câteva mici distracții, dar nu mai sunt cum erau odată. Dar în ultimul timp m-am cumințit. Cu două excepții: micile distracții și sufletul meu pereche, care, din când în când, se strecoară în viața mea.

El a reușit să mă aline. Dar n-ar fi trebuit să mă duc la petrecerea aceea. Pornirile mele de furie au ieșit iarăși la suprafață. Și, din nou, de atunci, totul s-a tulburat în mine. Am luat-o de la capăt, ca de obicei, am lăsat lucrurile să curgă în voia lor...

Viața mea este o piesă muzicală ritmată de accese de nebunie. Sunt impulsivă. Excesivă. Nebunia mă face să simt că trăiesc, că vibrez. Face parte din ființa mea.

Să fi fost tata cel care a făcut din mine femeia care sunt azi? O contribuție, la toată povestea asta, a avut, cu siguranță. Dar prea puțin îmi pasă. Bună sau rea, așa sunt eu. Și n-o să mă schimb niciodată.

Eu sunt și acuzatul, și acuzatorul. Sunt, de fapt, propriul meu judecător. Mă plac și mă detest în același timp, cu aceeași intensitate.

Prefer să trăiesc pe o graniță, la limită, între fericire și suferință. Cele două ființe din mine trăiesc împreună de mult timp. Și la bine, și la rău...

Necunoscuta de pe Facebook

Cu doi ani înainte eram întinși la soare, pe terasa vilei, și nu ne hotărâram dacă să ne continuăm ziua hoinărind sau să mergem la schi. Eva nu refuză niciodată invitațiile mele la Gstaad, stațiunea ei preferată din Alpii elvețieni. Adoră muntele și, mai ales, atmosfera calmă și plăcută din sătucul acesta parcă rupt de lume.

Fiecare ceas al zilei are tabietul său. Dimineața, leneveală prelungită în pat, la prânz, schi, la ora 16, o ceașcă de cacao cu lapte la Palace Hôtel, la ora 18, saună la hotelul „Le Grand Bellevue” și, apoi, ca o încununare a zilei, cina obișnuită cu *raclette*, acompaniată de muzica, fără pereche, executată la ferăstrău de un maestru care cântă la cafeneaua „Cerf”.

Cabana este construită în întregime din lemn, iar mezaninul ei plăcut nu mai are niciun secret pentru Eva. Poate să lenevească ore întregi, întinsă în fața focului din cămin, în zilele când ninge, sau să-și desăvârșească bronzul când soarele scaldă valea.

O cunoscusem pe Eva cu douăzeci de ani în urmă. Fuseserăm mai întâi amanți, apoi, cu trecerea anilor și printr-un capriciu al vieții, între noi s-a legat o prietenie foarte strânsă. După studii de filozofie la Sorbona, Eva se

lansase într-o carieră promițătoare ca manechin și actriță de *sitcom*. Dar cariera ei n-a evoluat așa cum ar fi trebuit, și asta, probabil, fiindcă Evei îi plăcea mai mult să se bucure de viață decât să alege, în stânga și-n dreapta, pe la castinguri. Petrecerile, călătoriile, prietenele și aventurile amoroase îi ocupau cea mai mare parte a timpului. La patruzeci de ani, câți împlinise de curând, era încă o femeie foarte frumoasă. Celibatară convinsă, cu o mare libertate a spiritului, o fire veselă, ușor abordabilă, iată trăsăturile care o făceau plăcută în numeroase ocazii. Imediat ce apărea la orizont perspectiva unui nou voiaj, ea era prima care spunea „da” și ne petreceam, adeseori, vacanțele împreună.

O priveam cum navigă între contul ei de Facebook, adresa de e-mail și un site de știri deschis, mai mult ca sigur, din greșeală. Brusc, a dat peste informația care tocmai inundase agențiile de presă din întreaga lume: „Fostul campion de Formula 1, Michael Schumacher, a fost victima unui grav accident de schi în stațiunea montană Méribel din Alpii francezi.” Pentru moment, nu se știa nimic mai mult, dar întreaga planeta părea prinsă în așteptarea informației privind starea de sănătate a celebrului sportiv. Pus la curent de Eva, m-am grăbit să-i „subtilizez” calculatorul, ca să urmăresc evoluția știrilor.

În altă ordine de idei, fanatic al curselor automobilistice, cum sunt, nu se mai punea problema să „zbor” și pe pistele de schi.

Acest accident nefericit îmi amintea de Alain Prost și Ayrton Senna, două personaje total diferite, cu personalități diametral opuse, devorate de aceeași pasiune și care marcaseră cele mai frumoase pagini din istoria Formulei 1. Cei doi campioni se înfruntaseră în, deja,

legendarele dueluri magnifice care-i entuziasmaseră, la vremea respectivă, pe fani, dar și pe spectatorii mai puțin avizați. Și au făcut-o în așa măsură, încât rivalitatea lor depășise rapid domeniul strict al sportului automobilistic. Ca o ironie a sorții, când Alain Prost s-a retras din activitatea competițională, Ayrton Senna s-a simțit de parcă ar fi rămas orfan. Momentul acela, când și-a pierdut marele și adevăratul adversar, aproape că i-a stins pasiunea pentru curse. Erau, într-un fel, dependenți unul de celălalt, se admirau reciproc și se detestau în același timp, cu aceeași putere. În final, ca un gest de conciliere, cei doi și-au strâns mâinile în fața camerelor de luat vederi din întreaga lume.

În timpul turului de calificare pentru Marele Premiu al Italiei, de la Imola, Ayrton Senna îi adresase un mesaj radiofonic fostului său rival:

— Înainte de a începe, un salut special pentru... prietenul nostru, Alain. Ne este dor de tine, Alain!

Cercul se închidea. Ayrton Senna a dispărut, printr-un pas brutal al sorții, în timpul cursei de a doua zi. Moartea lui a răsunat pe tot globul. Personalitatea și performanțele sale îl duseseră sus, foarte sus, era un „semizeu”. Era greu de crezut pentru oricine că Senna ar fi putut să moară și, pur și simplu, de neconceput pentru orice *aficionado* al curselor de Formula 1.

Alain Prost comenta evenimentul în direct. Durerea lui era evidentă. Părea că trăiește un coșmar cu ochii deschiși, totul era ireal.

A doua zi după Marele Premiu, am însoțit-o pe o prietenă de-a mea, Géraldine, la un dineu la care participa și campionul devastat de durere. Prost ne-a dezvăluit că, în timpul acestui ultim Mare Premiu, Senna i se confesase, iar ultimul lui mesaj din timpul calificării i s-a părut

premonitoriu. Imediat ne-am dus cu gândul la faimoasele capacități extrasenzoriale ale campionului brazilian, la celebrul lui al șaselea simț. Dar iată cum, în mod perfid, actualitatea ne arunca în tragedia de proporții.

Am continuat să navighez de pe un site pe altul și am nimerit din întâmplare pe profilul de Facebook al unei tinere fermecătoare. Chiar mi s-a părut extraordinar că Eva lăsase deschisă această pagină. Dar nu, nu sunt un fan al rețelelor sociale – acest fel de voyeurism și această manieră de a se da în spectacol te miri cine, pentru mine, nu avea niciun sens. Acum, însă, pentru scurt timp, aveam să mă împac cu gigantul american al *social media*. Eram vrăjit de femeia pe care o aveam înaintea ochilor, pe monitor. O brunetă seducătoare, cu un zâmbet radios, care transmitea o mare bucurie de a trăi. În unele fotografii, afișa chiar un mic aer ușor malițios, aproape obraznic, și atât de provocator, încât era evident că te putea scula din morți! Am lăsat, brusc, deoparte nenorocirea care se abătuse asupra campionului german și am rugat-o pe Eva să-mi dea mai multe relații despre prietena ei.

— Oh, nu, Anaïs nu-i de tine, nu ești deloc genul ei, este o intelectuală...

— Nu-ți face griji, știu să abordez pe oricine, mă adaptez, chiar dacă este vorba de o intelectuală...

O consideram pe Eva o fată, cum se spune, de treabă, în ciuda gafelor ei obișnuite. Mi se mai întâmpla, din când în când, să fiu luat de fraier, dar pe prietena mea o iertam, știam că, la ea, nu putea fi vorba de nicio rea intenție.

Nu se cunosc prea bine, mi-a spus. Se întâlniseră în urmă cu cinci ani, la un dejun. Anaïs îl însoțea pe partenerul ei de atunci, un scriitor și un regizor de succes. Nu se revăzuseră decât recent, în timpul unui maraton. Adeptă

a mersului pe jos, Anaïs avusese cancer la sân și se afla la începutul unei noi relații, cu un filozof. Îi mărturisise Evei că era dependentă de sex, de aceea își oferea în fiecare dimineață știuta plăcere solitară. Asta o ajuta să-și înceapă ziua bine, în forță, cu un optimism care lupta exemplar cu aprehensiunile legate de boala ei. Tânăra era de profesie psihoterapeut, iar o privire rapidă pe site-ul ei arăta clar interesul pe care-l avea pentru domeniul complex al neuroștiințelor, în special pentru tot ceea ce era legat de schizofrenie.

— Vreau neapărat s-o cunosc, aranjează o cină!

— Imposibil, e cuplată deja cu cineva... În plus, i-am mai promis și lui Georges că-i fac cunoștință cu ea.

Când momentul m-a readus cu picioarele pe pământ, la drama neașteptată a pilotului german, mi-am dat seama de puterile nefirești, de fascinația pe care o manifesta asupra unui bărbat necunoscuta de pe Facebook.

O întâlnire îndelung așteptată

Când ne-am întors la Paris, am bătut-o din nou la cap pe Eva să mi-o prezinte. Ele se văzuseră între timp, iar Anaïs îi spusese că deja se despărțise de filozoful ei. Urma ca amândouă să ia cina cu Georges, un om de afaceri bogat, ale cărui ocupații constau, printre altele, și în finanțarea cercetărilor asupra cancerului. Dar Eva tot nu părea hotărâtă să mi-o prezinte.

— De ce nu vrei s-o cunosc? Este din nou singură.

— Deja nu mai este singură, a intrat într-o altă relație. E prea târziu pentru tine.

Părea clar, tipa nu rămânea niciodată prea mult timp singură. Dacă Eva nu se hotăra să mă ajute, avea să-mi fie destul de dificil să o întâlnesc.

Eva ținea mult la cina în compania lui Georges și se și vedea plutind, pe iahtul lui, însoțită, evident, de Anaïs, care era piesa principală în această mult visată croazieră.

Întâlnirea s-a desfășurat așa cum se anunțase să fie. Tipul, un „mecena“ care se pricepea la toate, n-a avut ochi decât pentru Anaïs și, toată seara, nu a vorbit decât cu ea, ignorându-i practic pe toți ceilalți.

A doua zi, Anaïs și Eva au „devalizat“ un magazin Zadig & Voltaire, pe cheltuiala lui Georges, care le invitase, fără nicio restricție, să-și înnoiască garderoba.

Două zile mai târziu, Anaïs a acceptat o cină în doi, cu Georges, la Hôtel Costes.

Ascultând ultimul episod săptămânal despre frumoasa pasionată de psihologie, decepția mea a fost pe tot atât de mare ca și speranța. Mă întrebam cum de mi se aprinseseră călcâiele în așa hal, și asta doar la vederea unei fotografii. Eram gelos pe o femeie pe care n-o întâlnisem niciodată. Eu, care nu fusesem niciodată gelos pe cineva! Trăiam ceva ieșit din comun!

Cu prilejul ultimelor evenimente petrecute împreună, cele două tinere se apropiaseră mult una de cealaltă și, de acum, erau legate de o prietenie strânsă. Își făcuseră una alteia confidențe, cu detalii intime. Își descoperiseră multe puncte comune: le plăcea să râdă, să meargă pe jos, erau interesate de filozofie. Aveau o sexualitate lipsită de inhibiții și adorau petrecerile și călătoriile. Cred că de aceea Anaïs nu respingea cu totul ideea unei croaziere în Thailanda, în compania lui Georges.

— Dar ești sigură că Georges nu va încerca nimic? a întrebat-o Anaïs.

— Oh, poate că, până la urmă, va trebui să ne giugiulim puțin cu el, poate o nevinovată felație, așa, i-a răspuns Eva.

— Oh, nu, asta nu, n-aș putea niciodată să fac una ca asta, a exclamat Anaïs, dar destul de ambiguă și neconvincătoare, tocmai îi povestise Evei că Georges își dorea un ultim copil de la ea.

Eva găsea că este o idee interesantă, ba chiar se entuziasmase și reușise, în final, s-o bulverseze total pe Anaïs, asigurând-o că, dacă-i face un copil lui Georges, o să fie liniștită și fără griji tot restul zilelor. Anaïs încuviințase, așa era, cum spunea Eva, dar recunoscuse că luase o hotărâre. Deși își dorea un copil, nu urma să dea curs propunerii venite din partea afaceristului.

Eu începusem s-o uit, când, pe neașteptate, Eva m-a anunțat că Anaïs ar vrea să cinăm toți trei, împreună. Eva devenise conciliantă – în definitiv, vacanța din februarie era pe sfârșite și, cum visul de *dolce farniente* de pe vaporul lui Georges se spulberase, perspectiva muntelui părea dintr-odată mai ispititoare decât aerul posomorât al Parisului. Anaïs, pe de altă parte, se informase cu privire la vârsta mea, fiindcă, dacă o prietenie „castă și dezinteresată” cu un Georges era suportabilă, încă o relație în plus, identică după toate aparențele, reprezenta prea mult pentru ea. Dar era și evident că, oricum, se complăcea în situații ambigue, iar pentru asta nu era nevoie de mari scrupule, ceea ce-mi convenea, până la urmă, fiindcă o femeie prea serioasă, rigidă și excesiv de previzibilă nu mă interesa. Îmi plăceau femeile articulate într-o compoziție specială: un grăunte de nebunie într-un trup superb.

— Ești o bestie obsedată, nu te interesează decât țicnitele și trupul lor senzual!

Din păcate, într-o oarecare măsură, Eva avea dreptate. Era clar că savuroasele detalii în legătură cu frumoasa terapeută nu erau de natură să mă facă să bat în retragere, ci dimpotrivă, dorința mea de a merge mai departe era tot mai puternică.

În seara stabilită, Eva și cu mine am ajuns mai devreme, însoțiți de un prieten de-al meu, pe care-l invitaseam. Anaïs, în schimb, s-a lăsat așteptată. Când, în sfârșit, am văzut-o intrând în restaurant, într-un fel straniu, mi-a părut aproape familiară, semn că trăisem atât de intens, în închipuirea mea, acele ultime trei săptămâni cu ea.

Arăta exact ca în fotografii: un chip frumos, angelic și capricios în același timp, cu o expresie a ochilor ce sugera grație și transmitea un magnetism ieșit din comun.

O asemenea pregnantă a trăsăturilor este rară, dar ceea ce se impunea și te seducea instantaneu era desăvârșirea lor armonioasă. Aducea cu o actriță americană, avea alura lui Nathalie Wood. Mi-era aproape imposibil să mi-o închipui în ipostaza de psihoterapeută. Frumusețea ei tulburătoare nu se asocia cu niciun chip cu meseria pe care o practica. Vocea blândă, dar fermă, cu tonalități joase, fermecătoare, o făcea teribil de seducătoare.

L-am rugat pe prietenului meu să se ocupe de Eva, dar el n-a dat doi bani. Ba, mai mult, s-a așezat în fața mea, lângă Anaïs! Muzica dată prea tare mă dezavantaja, nu puteam să spun nimic. Eram furios, nu-mi rămăsese decât să observ intrigat cum așa-zisul meu prieten era într-o adevărată ofensivă de seducție asupra femeii visurilor mele.

Am constatat totuși că nu-i eram total indiferent lui Anaïs, așa că am așteptat cu răbdare momentul pentru a prelua controlul asupra situației.

După cină, am mers să mai bem ceva și, cu acordul lui Anaïs, ne-am debarasat de prieteni. Rămăsesem, în sfârșit, singuri.

Șampania ne încălzise, ne ajuta să ne dezghețăm limbile, așa că am vorbit fără sfială despre aventurile și viețile noastre sentimentale. Ei îi plăceau bărbații mai coțți, împliniți, dar, cu toate acestea, oarecum provocatoare, mi-a povestit despre o noapte de neuitat petrecută pe malul mării în compania unui tinerel. Tinerelul, rezistent și stăruitor, după s-a exprimat, îi lăsase o imagine vie.

În seara aceea, am condus-o acasă fără să încerc nici cea mai mică apropiere. Îmi și plăcea, dar și voiam să las să se așeze acel timp special al seducției. Voiam să o seduc fără să ard etapele. Găsisem la ea ceva autentic și profund original. Nu mai întâlnisem așa ceva, niciodată, la niciuna